

СВОБОДА

Виходить щоденно рано.

**РЕДАКЦІЯ
И АДМІНІСТРАЦІЯ:**
Львів, Ринок 10., II. пов.
Конт. почт. шал. 143.322.
Адр. тел.: „Свобода“ Львів.
Нач. Редактор приймає
від 10—11 год. передпол.
Рукописів
редакція не звертає.

ПЕРЕДПЛАТА
Місячно в краю 3000 Мп.
ЗА ГРАНИЦЕЮ:
В Америці 1 дол., Франції,
Голландії, Бельгії 10 фр. фр.,
Італії 10 лірів, Німеччині 5000
п. марок, Швейцарії 5 шв.
фр., Чехословаччині 30 ч. ко-
рон, Румунії 50 лей, Бол-
гарії 50 левів, Австрії 5.000
мп. Зміна адреси 100 мп.

В справі оголошень
звертатися до Адмі-
ністрації.
ЦІНА
ОДНОГО ПРИМІРНИКА
150 Мп.

Видас: ВИДАВНИЧА СПІЛКА „ДІЛО“.

Львів, 2. грудня 1922.

Мовчанка
після
поразки.

НІТКИ і БАВОВНА

В. М. С. (Д. М. Ц.) Harland, Coats, Clark, Невський,
різні галвантерійні товари поручас по оригінальних фа-
бричних ві- X. МАНЗЕЛС І С-ка Львів, пл. Різни 4
вах фірма: І. п. (дім Бенчера).

Льозанна -- Атени.

На цих двох містах спинається тепер увага всего політичного світа. В першій з них представники європейських держав стараються налагодити жось розогнені відносини народів на Близькому Сході, в другому місті кроваві грецькі переверти, що зелектризували весь світ розстрілом шістьох грецьких міністрів, утруднюють роботу льозанської конференції і грозять новими, небаченими в наслідках комплікаціями.

На початку другого тижня нарад льозанської конференції ситуація була така: В обох справах, які були доси предметом нарад конференції, себ-то в справі європейських границь Туреччини і в справі доступу Болгарії до Егейського моря не дійшло до порозуміння. Останнє засідання територіальної комісії в суботу виказало, що Турки обстоюють з особливим натиском признання їм при домаганню передмістя Адриянополя. Карагачу, з огляду на положену там залізничну станцію. Аліанти, яких іменем ви- зазав доси головно Керзон і Балканські держави, яких становище заступав головно Нічич, не хотять про це навіть говорити, відносяться до турецьких домагань негативно і відмовляють рішучо також Карагачу, жертвуючи зате в заміну залізничний пристанок, положений близько Маріци, що вправді не вдовольило Турків, однак являється вилломом в дотеперішнім принципі недопущення Туреччини на правий берег Маріци.

Також в справі демілітаризації полоси зловж майбутньої турецької границі від Чорного моря до Егейського, відносно якої підкомісія під проводом ген. Вейганда видала точний проект, не досягнуто порозуміння, бо Турки домагаються не демілітаризації, але формальної неутралізації з гарантією держав, якої вони відмовляють з огляду на впливаючі з неї зобовязання евен-туальної інтервенції.

Менше значіння має справа плебісциту з західній Тракії, якого відмовляють західно європейські і Балканські держави, певні, що після поладнання інших спірних точок Туреччина відступить з легким серцем від цього постуляту. Також справа доступу Болгарії до Егейського моря доси не поладнана. Болгарія не вдовольилась економічним лише доступом до моря, який передбачує проект підкомісії Вейганда, і не вступує від св його домагання, щоби їй признати на в'ясність територіальну полосу, що тягнеться до Дедеагачу.

Остра контроверсія в тій справі між Стамболійським і Венізьоль-

сом доказує, що порозуміння Балканських держав не має того характеру, який приписувано йому після першого засідання територіальної комісії. Дуже можливе, що поладнання територіальних питань в Європі буде зволікатися довший час, бо тимчасом точка тяжкості перенеслася — через виступ представника Америки, Чайльда — на економічні справи; висуваючи на перший план справу Мосула, відносно якої становище Туреччини є дуже рішуче, а якої розв'язку виступ Америки поважно комплікує. До ускладнення справи причинилося врешті становище совітської Росії, яка на льозанську конференцію вислала в останнім часі свою делегацію під проводом Раковського і Чічеріна. Совітська делегація підтримує очевидно домагання Туреччини а крім того домагається संबідного переїзду через Босфор і Дарданелі для російської торговельної і військової флотії.

А вже замитують зовсім по- ляжко льозанську конференцію останні події в Греції. Новий революційний уряд в Атенах розстріляв дня 27. падолиста ц. р. шістьох міністрів, на яких грецька публична опінія звалила вину за всю воєнну невдачу і катастрофу грецької держави. Крім того двох міністрів за- суджено на досмертні тяжкі роботи і кількох з розстріляних ще й на заплату мільйонних сум до каси державного скарбу. В політичній світі думають, що смертні засуди в Греції це тільки початок дальшого перевороту. Грецький уряд прямує до зірвання льозанської конференції, хочаби спробувати ще раз воєнного шастя і зрванжуватись на Туреччині.

Покищо відносини в Греції дуже напружені. Король Юрій, що всіма силами старається недопустити до розстрілу міністрів, оточений сторожею і стався у своїй палаті в'язнем революційного уряду. За кілька днів перед воєнний суд має стати кн. Андрій, свояк англійського короля. З огляду на все те Англія відкликала з Атен свого посла. Те саме зробила Італія. Франція не зірвала дипломатичних зносин з теперішнім грецьким урядом, виходячи із становища, що розстріл міністрів і генералів це внутрішня справа Греції. Вкінці з Риму доносять, що відбувається жива виміна депеш в справі спільної акції союзних держав проти Греції.

Місто наближаться до поладнання справ Близького Сходу, етомо в передодні великих подій, які з Близького Сходу можуть легко поширитися на середущу і Західну Європу.

Справа Сх. Галичини на міжнародній арені.

Президія Української Національної Ради Сх. Галичини вислала 2 го листопада ц. р. за підписом през. д-ра Е. Гена Петрушевича ноту до головних держав Антанти, як суде енв Східної Гали-

чини, у справі уневажнення польських виборів, переведених у Східній Галичині 5-го і 12-го листопада, до польського Сейму і Сенату у Варшаві, та визначення державного становища Східної Галичини.

Пр. 449,22. В імені Республіки Польської! Суд окружний карний яко Трибунал пресовий у Львові рішив на внесок Прокураторії Державної, що зміст часопису „Свобода“ число 21. з дня 22. XI. 1922. в артикулах під заголовками: 1) „Гумористичний самозванець“ в уставах а між словами „Українського народу“ і „Це було би так само“, 2) між словами „себе“ і „коли“, 2) „Галицькі відносини“ в уступах між словами „к збродярки“ і „Із самбірської тюрми“, 3) „Велика Україна“ в уступі між словами „сказав“ і „ліквідація“, 4) „Після процесу Степана Федька“ і „тов“ в уступі між словами „вразиня“ і „з Українців“ містить в собі ество ад 1) провини з § 302 к. з. ад 2) 3) злочини з § 65a ад 3) провини з § 375 зак. карн. узнав доконану в дни 23. падолиста 1922. року конфіскату за оправдану і зарядив знищення цілого накладу і видав по думі § 493. проц. карної заказ дальшого розширювання того друкового письма. Заразом видав наказ відв'язальному редактору той часописі, щоби се рішення помістив безплатно в найбільшій числі і то на першій стороні. Невиконання того наказу потягає за собою наслідки предвиджені в § 21 зак. друк. з 17. грудня 1852 Д. п. д. № 6 ex 1863, а іменно засудження за переступство на гривну до 4,0 Мп. — Львів, дня 24. листопада 1922. (Підпис печиткий.)

З цензурних оглядів не масмо, на жаль, можливості, подати текст названої ноти.

Вільзон в обороні Східної Галичини.

Американські часописи англійські, польські й українські доносять, що адвокатська канцелярія б. президента Зєднених Держав Вільзона і в. державного секретаря Колбі обняла справу оборони державної незалежності Сх. Галичини. На найблищому засіданню Ради Амбасадорів канцелярія Вільзона виступить з рефератом у тій справі.

„Rekord Codzienny“ доносить,

що Вільзон буде домагатись відривання Сх. Галичини від Польщі. Бувший державний секретар Зєднених Держав Колбі має виїхати в тій справі до Європи. Колбі має бути знаменито в тій справі поінформований. Американські часописи зверталися до чеського та польського консульату за поясненнями в справі Сх. Галичини. В польському консульаті дістали відповіді, що Українці у Сх. Галичині намагаються відірвати той край від Польщі і хотять викликати повстання.

Канцелярія Вільзона видає для преси інформації про дальший хід справи Сх. Галичини.

Галицькі відносини.

У Львові знов арештують.

Василь Мухойр, уч. VIII. класи гімназ. філія по раз третій арештований 1. грудня 1922.

Середньовічні тортури.

В с. Корневі, в Коломиї арештовано сина о. Пісецького Данила (тяжко хворого при 39° горяч. ки). Його арештовано під замком, начеб то він стріляв до польського жандарма. Жандарми під проводом комісаря Ясінського відставили в'язня до Чернелиці, де поручник бив його нагайкою по голові, а плітонний валадаз арештованому дроти поміж пальці, а опісля стискав руки та ламав пальці, домагаючись зізнань. При слідстві виявилось, що арештований нічого не винен і його звільнено.

Карні експедиції в Жидачівщині.

На Жидачівщину впало нове лихо. Щоби не допустити до „бунту“ до того повіту спроваджено батальон війська із 60 п. п.

Кинулись на село Катанець й перели всьо, що було в селі. Перейшли кури та гуси, жовніри примушували селян складати по 15 тисяч на удержання батальону. У селянки Стручихи зареквіровано свиню, так само в Ходякова і в сиріт по Миколі Магдині. Такіж самі шкоди зроблено в селі Держові, де від селян забрано по 30.000 мп. контрибуції.

Села Черниця, Пісочна, Рудники зложили по 2 мільони мп. контрибуції. В Держові побити жовніри Івана Мельника і його жінку та дочку. Осина Кліжковського та інших.

Рав зіт.

В с. Березові, пов. Коломия, переведено ревізію у Івана Данишука і Гриця Чужака. В обидвох забрано зразки почерків письма.

В самбірській тюрмі.

Окрім в'язнів, списки яких були подані, в самбірській тюрмі перебували: Ілько Михаць, учитель з Дрогого, пов. Дрогобич, Вол. Мороз із Крайцбергу, пов. Самбір та Ілько Кульчицький, Юліян Мінко і Теодор Сарахман з Ваньович.

Забубячці.

Арештовано о. Северина Савчака. Причиною арештування було те, що о. Савчак пояснив парохіянам у церкві, що виборчого примусу нема.

І станиславівська поліція бе.

При слідстві тяжко побита станиславівська поліція арештованих Герушинського Бориса, Ол. Михайловича і Дм. Легія з Ямниці.

Тернопіль.

Окрім арештованих, які вже були поміщені у наших списках, в тер-

нопільській тюрмі перебували такі селяне: 1) Косар Василь, 2) Косар Михайло, 3) Козакевич Павло, 4) Козак Василь (с. Купчинці), 5) Віблій Грицько, 6) Мокрій Йосиф (с. Бушнева), 7) Евген Луцька, 8) Пласконіс Василь (с. Стулки), 9) Сікирянський Яків, 10) Куць Омелян, 11) Сидорак Степан (с. Чернихів), 12) Мізерний Василь, 13) Кликун Кирило (с. Янківці), 14) Царок Іван (с. Гаї Тернопільські), 15) Ярмуш Михайло (с. Острів).

Яворів.

Арештованих: Романа Харамбуру, Івана Худу, Миколу Хархаліса, Матчишина Івана, Остапа Гребовського, Мацелюха, Ірзу, Зінка, Маріяна Мареніна, Антона Козака, Івана Михайловича, Ключника Павла — вивезено до тюрми в Перемишлі, куди навіть трудно довести харчів і тепле одіння. У п-ни Матчишин, сестри арештованого Івана Матчишина, яка возила харчі для брата з Яворова в Перемишль, перевела поліція трус, при чім до валізи, що її привезла п-на Матчишин, боялася поліція приступити, щоби не вибухла бомба.

В справі виборів в Раківчичках пов. Коломия одержуємо письмо, яке поміщено в цілості, мимо того, що згадка про звірства жандармів в Раківчичку вже була поміщена.

Дня 5. падолиста с. р. обступило мою хату около 10 жовнірів 49. п. п., а капраль того полку, якого імя можна знайти в протоколах справи карної проти мене ч. VX 1789/22, впав до хати і сказав до мене:

„Ідіть, газдо, голосувати до вуйта!“

„Я не голосую, бо нема відповідних кандидатів, на яких я міг би голосувати“, — відповів я йому.

На се той вояк почав мене міряти зором. Тоді я сказав:

„Чого ви мене вцепилися. Прещинь в хаті є еще 7 інших осіб у правнених до голосування.“

„Схсе пан, азебу ја узу броне?“

Під такою загрозою я вийшов. Тоді на приказ капрала: „Gotów bron! — to jest bardzo niebezpieczny człowiek“, обскочили мене жовніри, що були під хатою, а оден з них мене вдарив. Мене заведено до дому, де відбувалося голосування і впроваджено до кімнати, де була присутна семя громадського комісаря. До мене прийшов жандарм Стефек і Іванишук Онуфрій. Сей послідний силою вихав мені в руки коверту з числом 29, а Стефек витручував мене до виборчого льокалю. Коли мимо дворазових переко-

нувань одержав негативну відповідь, грозив мені жандарм Стефек словами:

„Будете голосувати пізніше. Ви собі гірше зробите. Побачите, що з того буде!“ і пішов урядувати дальше.

Я вискочив крізь вікно, щоби уникнути стрічі з жандармами і жовнірами і пішов до п. Бабиниока Василя.

Входячи на його подвір'я, на я-кім стояла Бабиниока, син її Микола Бабиниока, мави жена Микола

Григоркового, почув я оден карабіновий стріл, який всі присутні чули.

Дім Бабиниокової є віддалений від місця, де стріляно, що найменше о півтора км. Слідство в справі VX 1789/22 виказало, що се стріляв жовнір. — Та посуджено мене, що то я стріляв з револьвера до 5 уоружених жовнірів.

На донесення сего капрала і жандарма Стефека полковник 49. п. п. Монд видав приказ сотникови, якого імя можна знайти в актах справи ч. VX 1789/22, мене зловленого на місці розстріляти. Щоби виконати той приказ, прибув той сотник дня 8. падолиста с. р. в день св. Дмитрія з відділом, який складався з около 40 людей до Раківчичка. Одною частиною обступив він мій дім, а з другою частиною підводами удався до Слобідки лісної на постерунок, де забрав з собою команданта постерунку Броннелаву Фонфару і з ним разом вертали до Раківчичка. Я вертав тоді з церкви в Слобідці лісній до дому. По дорозі вступив я за картками з бажаннями імяни до тов. Миколи Вишиванюка, не застав його дома і пішов стежкою рівнобіжною до гостинця до дому. Сильний гуркіт возів, що гналися цілою силою зі Слобідки до Раківчичка, звернув мою увагу, я застановився, спитав Онуфрія Вишиванюка, що се за військо, а одержавши відповідь: „не знаю“, пішов дальше. Вози зрівнавшись зі мною раптом стали, жовніри зробили збірку, розсипалися в розстрілю і почали йти в напрямі на мене. Я прискорив хід, щоб їх ліве крило мене не засягнуло. Зрівнавшись зі столодою Івана Федасюка я змінив напрям і в тій хвилі почув стріл, а побачив перед собою місце, де він впав. Погрози жандарма Стефека в день виборів в присутності Марії Кобилянської і інших: „Він у нас буде святигись, ми йому покажемо!“ — стали мені зрозумілими. Я почав втікати під сильним обстрілом. Знеможений у тяжливим бігом я упав. Жовніри думаючи, що я ранений або убитий, перестали бій, лише приблизно зближались до мене. Я піднісся, підняв руки і зачав приближуватися до них. Вони обскочили мене і зачали бити в голову. Від сильних ударів кольбами, револьвером, та від мене відобраним топором, стратив притомність і впав на землю. Піднятий знова прийшов до свідомости, знова битий, падав на землю, де мене зі всіх сторін бито прикладами. Так тратив і відзискував я притомність до п'ять разів. Опісля гнали мене перед собою, штовхали в плечі дулами, кричучи: „усіекай, усіекай“. Я ледво ступаючи не міг виконати їх приказу мимо того, що ударами дул до того мене „заохочували“. Я падав час від часу на коліна знеможений ударами. Мене приведено до возів, „попросили“ мене вилізти на віз, на який як асиста сіло біля мене трох жовнірів. Опісля злізли, приложили з обох сторін до грудий кріси, та жадали, щоби я сказав, в якій цілі в мене дома збрались „Гайдамаки“, де револьвер, де гвер і т. п. Я на

жадне з їх питань не відповідав, тільки виняв молитви і читав. Капітан дав їм приказ і вони поїхали зі мною до Коломиї.

Решта жовнірів в капітаном поїхала до мого дому. Тут брали одного за другим, Миколу Федасюка, Дмитра Федасюка Петра, Стефана Кобилянського Андрія, Филипа Стефанюка Олексі до столоди, били їх, клали їх на землю, сідали на голову і ноги і так били то ціпами, то санильниками, то палицями. Між тим інші переводили основний трус. При тім попалося старенькій матері, братови інвалідови, та вагітній братовій. Миколі Кобилянському загрожено під карою смерти до пів години дати 5 підвод. По тім і їх відставлено до Коломиї до полковника Монда.

Я прибув на яку годину скорше до полкової канцелярії, де полковник Монд привітав мене тими словами:

„Jadziwie się, że pan jeszcze żyje. Ja dałem rozkaz pana na miejscu rozstrzelać. Gotuj się pan do śmierci. Japana za pół godziny rozstrzelam.“

На ніщо не здалась моя просьба з представленням моєї невинности. Мене силою забрано від него і поставлено під стіну в полковій канцелярії. По минуті зявився курат того полку, щоби мене висповідати. Я попросив його о інтервенцію у полковника, на що він мені відповів:

„Panu potrzebny spokój. Niech się pan uspokoi, pan pułkownik jest zdecydowany, ja jestem żołnierzem, nie mogę prosić, bo on się zagniewa na mnie.“

На се я йому відповів.

„Я вчора сповідався, сповіда не потребую. Посліднім моім бажанням є прийняти Найсвятійшій Тайни з рук священника мого обряду.“

Отсе моє бажання сповнено. Зявився отець декан Русин, який по довшій конференції з полковником оповістив мені, що пан полковник „зі свого доброго серця великодушно“ попросив свій васуд, та видає справу під наглий суд.

По трех днях вище наведених чотирех випущено, а мене переведено до повітової в'язниці. Судове слідство в тій справі ч. VX 1789/22 виказало мою повну невинність і тому слідство се застановлено, а мене випущено на волю дня 25. падолиста с. р.

Дмитро Федасюк
студ. теології

7. грудня 1922.

В САЛІ ЛИСЕННА відбудеться ВЕЛИЧАНИЙ КОНЦЕРТ:

з промовою Вп. п. дир. Мих. Галуцького, при співучасті Вп. Пань Федорчевої, Свірської, Чабанівної і Оперового співака п. Маслока, Б. Шухевича, проф. Романа Перфетького, Хор „Бандуриста“ при аккомпаніменті Вп. п. Івж. Бобкевича.

Дохід призначений на Фонд „Українських інвалідів.“

● Початок о годині 7-ій вечером. ●

З Волині.

Труси і арешти.

В Горохівській повіті переведено труси у членів Українського Виборчого Комітету М. Баламута, А. Братуня, В. Ковальчука, И. Бабія. Нічого компромітного не найдено. В с. Шпиколосах арештовано учителя Степана Збіраля і вивезено до Львова. Причиною арешту не відомо. В Тугринській волості переведено ревізію у селян Гриневського й Вербицького. При ревізії нічого не найдено, а тільки застрашено селян. Ходять чутки, що такі ревізії мають відбутися по цілій Волині в зв'язку з тим, що населення голосувало за список ч. 16.

Бал хтєц на Волині.

В Силецькій волості. Луцько-1

го повіту, в маєтках князя Радзівіла, служить коло 50 балаховців, котрих узбрано в рушниці, револьвери і шаблі, а також в довгі нагаї для постраху населення. Селяне жалуються, що ті розбишаки дуже карають їх. Ті відкидки суспільства привикли до мордів невинної людности і погромів і думають, що і тут можна гуляти безкарно.

Присилайте датки на політичних в'язнів до Тов. „Красний Союз Кредитовий“, або до Тов. „Дністер“ з допискою: на в'язнів! — У Львові є ще кількасот арештованих Українців! — В першу чергу найблища родина і селя повинні прийти з поміччю!

Вислід польських виборів у Східній Галичині.

На підставі заїдених польських газет:

ВИСЛІД ВИБОРІВ ДО СОЙМУ.

Округ:	Управнених:	Голосувало: %	Не голосувало: %
48. Перемишль:	223.641	131.464	59 91.177 41
49. Самбір:	220.000?	77.971	35? 142.029? 65?
50. Львів-місто:	137.414	77.941	56 48.582 44
51. Львів-округ:	275.520	97.691	35 117.829 65
52. Стрий:	253.552	100.701	39 152.851 61
53. Станіславів:	363.213	114.315	31 249.198 69
54. Тернопіль:	417.460	144.666	34 272.794 66
55. Золочів:	391.147	131.951	33 242.196 67
Східна Галичина:	2,054.000	763.900	37 1,290.100 63

ВИСЛІД ВИБОРІВ ДО СЕНАТУ.

Воєвідство:	Управнених:	Голосувало: %	Не голосувало: %
Львів:	916.636	447.945	48 468.691 52
Станіславів:	444.598	139.828	31 304.760 69
Тернопіль:	400.948	154.920	31 246.456 69
Східна Галичина:	1,762.182	742.693	42 1,019.028 58

Зазначуємо ще раз, що повищі дані не є офіційними числами та що взагалі треба вважати їх у великій мірі тенденційними.

Льозанська конференція.

Далі наради.

Дня 30. XI. на денному порядку була справа Егейських островів та проливів. На домагання турецької делегації ті обидві справи обмірковувано на одному засіданні.

Військові справи.

На засіданні територіальної субкомісії не прийшло до жадних ухвал і з приводу того, що совітська делегація просила відложити військові справи до понеділка, себто до приїзду Чічеріна.

Нові субкомісії.

Дня 30. XI. уконституувалися нові субкомісії для справ комунікаційних, господарчих та фінансових. Провідником фінансової субкомісії вибрано Фонтена (Англія). Головою комісії господарчої назначено Ногару, представника Італії.

Присилайте складки на пресовий фонд на кв. ч. збірні в Союзі Кредитовім, Львів, Ринки 10.

З польських справ.

А всені тани...

Варшавські часописи доносять, що нічю з 29. на 30. листопада відбулися переговори між Вігосом і Сейдою, як представниками „Пяста“ і „Хієни“. Темою переговорів була справа вибору маршалків польського союму і сенату.

Чергове засідання польського союму і сенату.

На день 1. грудня означено чергове засідання польського союму і сенату. На порядку дня вибір преєидій. В слід за тим буде внесена інтерпеляція ППС. в справі звільнення з тюрми комуністичного посла Круліковського і українського посла з Волині М. Луцкевича.

Із союму их кульварів.

В посольських кругах варшавського союму числяться з тим, що маршалківські булави будуть розділені поміж людовців і „Хієну“ в той спосіб, що маршалком союму буде людовець Ратай, маршалком сенату — вшеполяк Тромпчинський. Ходять чутки, що й кандидатура на президента польської республіки уже усталена. Президентом має бути муж доріря Пястовіц. На чолі лівих груп, які не погоджуються на компроміс з правичею станув Домбські.

Становище ННР.

„Слово Польське“ помішує інтерв'ю свого кореспондента з представником ННР., який заявив таке:

ННР. обороняючи інтереси своїх виборців і стоячи в соціально-робітничих питаннях далі на своїому радикальному становищі, є національно-польською і державно-творчою партією, тому в теперішній безнадійній ситуації для дер-

жавних фінансів, домагається утворення сильного парламентарного уряду без Жидів і Німців.

Числючись з результатом виборів ННР. підіпре парламентарний уряд утворений партіями, які входять в склад Хієни і Пяста, що мають польську більшість. Всякі доктрини повинні впасти. Не пора жаліти рож, коли палають ліси!

Найтруднішою є відповідь на питання виборуп. Пілсудського на президента польської республіки. Ми признаємо його заслуги для польської держави, але в парі з тим волілиб не обстоювати його кандидатури, колиб вимагало цього добро краю.

Шанси Пілсудского.

До „Слова Польского“ доносять з Варшави: Критицизм у відношенню до Пілсудского змагається постійно серед послів Пяста і ННР. Начальна Рада ННР. рішила полишити своїм членам вільну руку. З голосів преси і відзивів виходить, що помітна скількість членів ННР. не буде голосувати за Пілсудским.

Поділ місць в польському союмі.

В польському союмі переведено поділ місць в той спосіб, що числочи від правої сторони засядуть Німці, „Вісімка“, Пястовіц, ННР., Визволене, Жиди, Українці, Білорусини і соціалісти. На задніх місцях лівіше сяде група Окочя і комуністи.

Платить партійний податок!!!
Присилайте на адресу! „Красивий Союз Кредитовий“ у Львові, Ринки 10., вил. кв. ч. 5.000.
Жертводавці повище 500 мп. будуть оголошені поіменно!!

Процес „Юрівців“.

Дев'ятий день розправи.

Львів, 1. грудня 1922.

Зізнає обв. М. Редер, робітник зі Сколя. Розповідає прис. суддям, як починаючи вже від малої дитини був приневолений шукати праці тут в краю і за кордоном. Безробіття загнало його м. и. на Мадярщину в 1919 р., де в той час настав був радянський режим. Обвинувачений признає, що належав до Робітничої Ради в Мункачі і що потім вернув назад до Сх. Галичини та став працювати в комуністичному русі в Скільщині, Стрийщині і Станіславівщині. Признає, що є членом комуністичної партії і працю свою в ній манифестує. Зізнання цього обвинуваченого обгачують в значній мірі вину його брата Гершка Редера, студ. політехніки, що також сидить на лаві обвинувачених. Гершко Редер згідно із своїм братом стверджує, що найшовся на конференції припадково, зайшов туди з братом тому, що цей не знав дороги. Обв. цікавився професіональним робітничим рухом і як соціаліст працював у скільському союзі професіональних організацій „Напшуд“. Не встиг ще Редер розглянутися як слід в будинку Св. Юра, як увійшла поліція і всіх арештувала. На питання обр. Айнайгера, що сталося з цєю організацією „Напшуд“, обв. стверджує, що вона розбита, а її членів в'язнено 8 місяців на Домбю без вини.

Обв. Вантух подаючи мотиви своїх комуністичних переконань, звзначує, що комуністом став почасти в тюрмі. Зізнає, що був арештований в Народному Домі завдяки петлюрівській охорані. Трох петлюрівських провокаторів заманило тоді було кількох українських студентів на мнине заговорне засідання і обвинувачений послав з ними студентами 8 місяців в тюрмі. Признає, що у Львові утворився комуністичний гурток молодіжи, який шукав звязку з комуністичною партією і мав з нею злитися на критичній конференції, на якій обвинувачений явився як представник комуністичної молодіжи.

Обв. Чура Олекса б. урядник „Дністра“ признає, що помагав обвинуваченій Гіжовській винаймати помешкання в школі Грінченка і був переконаний, що там мають відбутися її імянини. З Гіжовською познайомився в тов. „Волі“ при вул. Оссолинських, куди заходив деколи на вечеринці. Оправдується, що не знав змісту тих брешур, що їх дав йому провокатор

Герцман. Заперечує, немов би то мав давати які небудь комуністичні брошури свідкови Вовкови до читання і зазначає, що ті зізнання свідка Вовка не відповідають правді.

Обв. Матвій в робітник, явно признається що є комуністом, що був платним функціонером партії і що організував професіональні рільничі союзи. До вини не почуваєсья. На конференцію спровадив трьох селян реемігрантів з Америки, Корбутяка, Мойсу і Джуса. Контакт з ними навязав він в часі ярмарку.

Обв. Мойса, селянин, реемігрант з Америки зізнає, що до комуністичної партії не належав і комуністом себе не почуває. На конференцію прийав тільки тому, що Матвій запросив його туди як на зізд професіональних союзів рільних робітників. Не встиг обвинувачений випити ще склянки чаю, як надійшла поліція і всіх арештувала.

Обв. Джус селянин реемігрант з Америки, зізнає, що прибув на конференцію в тій самій цілі, що й Мойса, що чув як якась пані говорила на тому зізді, але що саме, не може розібрати. (Обвинувачений дійсно не дочуває). Почуває себе соціалістом, а записки свої такі як соціал-„зрадник Шайдеман“ пояснює тим, що їх писав собі ще тоді, коли був в Америці на зборах робітників.

Останній переслуханий того дня обвинувачений Цибурух представляє, що заманив його на конференцію провокатор Шпигель, що обіцяв йому найти в критичний день адресу брата, що загинув в Росії, що заплатив йому дорогу до Львова зі Стрия, де обвинувачений був робітником при залізничних варстатах.

На питання одного з суддів присяглих заявив, що почуває себе Українцем, хоч не знає матірної мови. Належав перед війною до польської організації „Сокола“ і до т-ва Св. Марціна, — а в часі війни став щойно соціалістом. На цьому розправу відложено до завтра 2. ц. м.

967 АДВОКАТ
Д-р Володимир
Бачинський

переніс адвокатську канцелярію з Підгаєць до Львова і веде її при ул. Косцюшка ч. 1 а біля „Народної Гостиниці“.

РІЖНІ ВІСТІ.

Клемансо говорить.

З Бордо доносять, що Клемансо в Чикаго мав промову до 5 тисячної товпи. В промові заявив, що війна знищила 900 тисяч домів, 20 тисяч фабрик. Французський уряд стремить до мира і не має імперіалістичних плянів, але з konieczности мусить продовжувати мирну боротьбу з Німеччиною.

З Греції.

„Matin“ доносить, що грецький уряд назначив королеви місцем сталого побуту нову палату, де йому вільно приймати тільки особи, що тішуться довірям.

Повстанчий рух в Ірландії.

З Дебліна повідомляють, що в Ірландії викрито нову повстанчу організацію. Вибухли нові заворушення.

Греція приступить до Малої Антанти.

„Еко д' Парі“ доносить, що Греція має замір вступити до Малої Антанти.

Банкет голишніх ворогів.

Дня 29. XI. в Лондоні відбувся офіційний банкет в котрому

перший раз після війни взяли участь англійські, австрійські та німецькі дипломати.

Погром Жидів в Могилеві.

З Риги доносять, що в Могилеві на Україні населення вчинило великий погром Жидів.

Над Реном.

Уряд Зединених Держав Америки порішив задержати на дальше над Реном свої окупаційні війська

Ірландська конституція.

Палата громад одноголосно ухвалила проект ірландської конституції в третьому читанні.

Мусоліні в Лондоні.

Дня 29. XI. Мусоліні прибув до Лондону.

Кабінетна криза в Португалії.

В Лізбоні сформовано новий кабінет. в склад його входить Домінго Перейра як міністр закорд. справ, а інші портфелі обняли міністри із старого кабінету.

З Константинопаля.

„Times“ доносять, що англійський представник в Константино-

полі зложив візиту новому каліфови, що рівняється офіційному визнанню того ж каліфа.

Совітсько-румунські відносини.

В зв'язку із поголосками про напруження совітсько-румунських відносин, румунська преса бє на алярм. Частина її домагається мирного поладження конфлікту в той спосіб, що Росія малаб зрестися Бєсарабії, а Румунія царських довгів.

В політичних кругах панує переконання, що та справа буде вирішена на конференції в Москві. Румунський генерал Мардареску у розмові із представниками преси

заявив, що Румунія стремить до мира, але Бєсарабії буде боронити до остаточности.

Політичний процес у Чехословаччині.

„Lidove Noviny“ доносять, що чеська поліція арештувала в Одербергу кількох Німців, обвинувачених у державній зраді і протичеській агітації.

На днях відбудеться судова розправа проти арештованих.

При якій адресі просимо не забувати покласти і попередню свою адресу.

З неволі темноти -- до сонця свободи.

(З нагоди Свята „Просвіти“ дня 8. грудня.)

Тяжко-важко свій вік коротати
У визначенні сумерці німів
І хилитись із ярмі стогнати
До мого простогнати в нім.
Іван Франко.

Темнота широких мас — це найбільша перепона у визвольних змаганнях нашого народу.

Темну неграмотну людину тяжко витягнути до якоїнебудь організації, бо вона не розуміє її сили і легко дається звести на манівці.

Така людина, що не вміє ні читати ні писати, при найкращій волі не може сама користати зі світла науки і здана є на ласку й недаску других. Це так, як би хтось дивився чужими очима та ходив чужими ногами.

Ще гірше відбивається темнота мас в складних громадянських справах, які вимагають вже певного виробленого заокругленого світогляду та свідомости у справах національних, освітніх, економічних і т. д.

Отже основою всіх: економічних, освітніх та національних наших змагань являється грамотність.

Найбільше наглядно переконалися про правду цих слів ті тисячі наших братів і сестер, що в наслідок воєнних подій мусіли тинятися по чужих краях. Саме вони переконалися, що народи з більшою освітою живуть без порівняння краше і легше та серед найтяжших навіть часів уміють якось дати собі раду. А, навпаки, наш нарід багато перебагато перетерпів горя і ще терпить його лише через свою неграмотність-темноту.

Ще до війни Галичина виказувала 70 проц. неграмотних, а в тому 50 проц. неграмотних дітей у шкільному віці, до того великий відсоток дітей з таким слабим знанням письма, що по кількох літах стає знов напів грамотним або й безграмотним.

Чи тепер відносини поліпшилися?

Ні. Навпаки. В багатьох громадах школи понижені війною і там шкільна наука й досі ще не відбувається. Значить воєнні та повоєнні обставини значно причинилися до збільшення числа неграмотних.

Тому кождий, хто бажає, щоби наш народ визволився з неволі темноти, з економічного визиску,

— мусить передусім стати до боротьби з неграмотністю — найгіршим ворогом усіх наших визвольних змагань.

Шкільна Кураторія видала зі свого боку розпорядок з дня 26. 6. 1921. ч. 125 в справі научних курсів для дорослих. Тому в таких громадах, де учитель чи учителька української народности — можна сподіватися, що вони покористуються цим розпорядком та з власної ініціативи заснують курси для неграмотних.

Однак до боротьби з неграмотністю повинен стати не лише учитель чи учителька, але взагалі кождий свідомий Українець і Українка.

Декого здержує від такої пра-

ці думка, немов для позначення грамоти треба докучити фаховця та що звичайний громадянин чи громадянка з тим не зможе справитися. Це лише неуважне упередження.

Таж за давніших часів училися люде грамоти зовсім не на підставі букваря без огляду на його систему — але „по псалтарі“ вчили її люде з невеличкою освітою, що ледве самі вміли читати й писати та осягали певні успіхи.

А нині маємо до розпорядности десятки букварів (старшого та новішого видання), маємо й багато інтелігентні а ще більше свідомих солдат, мшан, ремісників і робітників. На всіх них лежить обов'язок взятися до викорінення неграмотности. Вони повинні, вони мусять взятися за цю працю і то негайно, ще цієї зими.

Щоби цю акцію поширити, управителі і охочим до праці подати всяку потрібну поміч, отворилася при Головному Виділі Товариства „Просвіта“ та при Головній Управі „Українського Педагогічного Товариства“ у Львові окрема „Комісія для поборювання неграмотности“. Ця Комісія опікується курсами для неграмотних в цілому краю, видає пляни та інструкції враз з методичними вказівками до заснування та ведення таких курсів, приготує відповідні підручники і дешеві популярні книжочки та уділяє в кожному поодинокому випадку точних фахових інформацій.

Своє високе завдання зможе Комісія виконати лише тоді, коли знайде співпрацю і допомогу в цілому українському громадянстві. В першій мірі просить допомогти їй зібрати необхідно потрібний матеріал у цій переважній справі, а саме з кожної громади в краю надіслати точні відповіді на отсі питання:

1. Назва громади і повіту.
2. Кілько є у громаді неграмотних, беручи на увагу вік, пол та заняття?
3. Хто веде курс для неграмотних?
4. Кілько в ньому учасників (вік, пол і заняття)?
5. Коли і де ведеться наука?
6. Коли ще курсу нема, то хто міг би зайнятися веденням курсу для неграмотних?
7. Чого не достає ще для ведення такого курсу?
8. На які перепони натрапляють такі курси?
9. Яким чином можна би ті перепони усунути?
10. Замітки.

Точні відповіді на повищі питання повинні прислати негайно — а найдальше до тижня — передусім всі Читальні, Соколи, Січ і інші Товариства чи організації, а де їх ще нема — то поодинокі свідомі гр. маляне.

Після закінчення курсу треба обов'язково переслати, не чекаючи окремого зазиву з центра, точний звіт з успіхів дотичного курсу (хто вів курс, кілько було записаних, кілько з того навчилося читати, писати й рахувати, кілько ще остає в громаді неграмотних, чи є зашка-

влення курсами дальшої освіти і т. п.) до „Комісії для поборювання неграмотности“ у Львові, Ринок ч. 10. П. поверх „Просвіта“.

У свій час Комісія виготовить з надісланих їй матеріалів загальний звіт з діяльности в цілому краю і з него буде видно, хто пішов за нашим зазивом, та що зробив у тому напрямі. Комісія надіється, що в тій переважній праці не забракне ani одного свідомого громадянина.

Громадяне!

Сьогорічне Свято „Просвіти“ (8. грудня 1922. р.) відбувається під кличем: **Смерть неграмотности, хай живе освіта!**

Від Вас залежить перемога над нашим страшним ворогом: темнотою, неграмотністю. Ідьте на зустріч покликowi Комісії. Будьте її співробітниками. Організуйте Комітети. Закладайте курси. Жодайте колективів та інструкцій. Там найдете точні вказівки: як закладати та вести такі курси для неграмотних, там найдете і методичний порадник, на підставі якого кожда грамотна людина, яка має добру волю і дещо фахового підготовлення, зможе з великим успіхом вести такий курс.

Громадяне!

Ми повинні бути свідомі того, що кождий з успіхом переведений курс для неграмотних, то одна більша витрана велика битва, то один крок блище до осягнення нашого найвищого ідеалу.

Розженіть же своїм трудом ті чорні хмари, що тисячам братів і сестер наших заслонюють ще сонце правди і науки. Зробіть по-

Після езекуції.

З боку оборони розстріляних вчера бл. п. Романа Луцейка і Василя Крупи просять нас подати до публичного відома, що оба засуджені розпорядились перед смертю, щоби гроші, які мали при собі передати на публичні цілі. І так Роман Луцейко передав на Українській Гор. Комітет 2.000 мп. і на Рідну Школу 5.000 мп., а Василь Крупа 7.000 мп. на Українських інвалідів.

Нав'язуючи до поміщеного вчера звіту про виконання присуду, слід тут зазначити, що деякі особи із польської публіки посмішувала навіть тоді, коли над трупами розстріляних відмовляли останню молитву, присутні в часі цілої езекуції два оборонці і член нашої редакції.

Причина закриття української приватної гімназії в Долині.

Замкнення української приватної гімназії в Долині викликало серед українського громадянства невимовний жаль і слушне обурення. Гарне і солідне ведення гімназії, повна посвята в праці над вихованням молоді фахових учительських сил, взірцеве поведення молоді, давало всякому повну надію на красну будучність сеї культурної інституції. Не диво, що й Кураторія прислала раз-враз тільки похвали, бо бачила, що як управа гімназії так і учительський збір докладають всіх старань, щоби відповісти всім вимогам сучасної школи. Українське долиньське громадянство дорожило цією інституцією над все, і всю свою працю звертало в тім напрямі, щоб матеріяльно забезпечити її існування.

Та не на руку була наша гімназія деяким сусідським вандалам. Їх дразнило, обурювало існування такої інституції і тому почали шукати способу, щоб її знищити. Їх ділом є замкнення гімназії, а своєю цілю осягнули вони ось як: Не маючи на рази иншого способу, порішили ті люде спалити будинок гімназії, знаючи, що се одинокое пи-

ду з їх очей, щоби побачили і пізнали самих себе.

Громадяне!

Ви свідомі і просвічені. Подайте поміч незрячим. Витягніть їх з темряви. На Вас лежить відповідальність перед грядучими поколіннями.

Виконайте Ваш обов'язок не на словах а на ділах.

У визвольній боротьбі на протязі Гвікія
Принесла доля нам лиси могил- [хрестів,
Та ми подбаймо, щоби ні один [з живих сті
Не клав сам собі за підпис знак [хреста.

Львів, дня 28. палодиста 1922.

Головний Виліл Товариства „Просвіта“: Д-р Іван Брик голова, Степан Шах секретар. — Головна Управа Українського Педагогічного Товариства: Гладшівський голова, Піддуський секретар. Колева Комісія для поборювання неграмотности: Микола Мороз голова, В. Полянський секретар.

Не дайте голодувати найкращим сином народу! Читайте списки тисячів арештованих українських громадян і спішіть з допомогою! У львівських арештах сидить кількасот Українців, для яких варить обідня кухня Комітету Допомоги політичним в'язням. Привозіть харчі до кухні: „Народній Дім“ у Львові! Постачайте всіх корчевих припасів для тих, що в голоді і холоді сидять по польських в'язницях!

мінчення, а як його не буде, розлетиться й гімназія. І памятного дня 21. жовтня ц. р. виконано відомий замах. На щастя замах лише частинно удався, закінчився лише компромітацією, а гімназія дальше правильно функціонувала.

Та прийшли вибори, а в свід за ними масові арештування.

Учеників арештувати не можна, бо це діти від 10—14 літ, але професорів — це чудесна річ. І от памятного дня 9. листопада ц. р. о год. 7. вечером військо і жандармерія оточує гімназійний будинок, командант Вандик впадає до кімнати професорів, переводить особисту ревізію, арештує чотирох професорів (решта була неприсутна) і забирає машину до писання, на якій професори (!) мали писати антивиборчі відозви. Про це по-відомляє дирекція гімназії Кураторію, яка висилає на слідство до Долини інспектора Тенельського. Та сей пан інспектор, забувши, що є інспектором шкільним а не поліційним, місто на слідство до української гімназії в Долині, удається на постерунок поліції і до староства, відписує собі фантастичні поліційні протоколи і вертає назад до Кураторії, не вважаючи зовсім потрібним перевести слідство з директором гімназії, який в першій мірі відповідає за все, що станеть в гімназії і його звання як записаного далиб вислів правди.

І стаєсь неімовірна річ. Дня 22. листопада ц. р. кураторія прислала до дирекції гімназії письмо, в яким на підставі § 13. австр. зак. з 1850 р. закрито гімназію. Що за страшне зарядження! 150 дітей, невинних, жадних науки, позбавляється спомоги учитись. На донесення злочиних одиниць нищиться одним поч рком пера мозольну працю цілого громадянства на протязі 10 літ, не розслідивши справи як слід. Що дало підставу до так старого зарядження кураторії? — Цего і п. куратор Собінський не вміє пояснити делегації, яка у него в тій справі явилась, а бондючно закрия своє незнання, свій кривдячий крок словами: „powiedzieć nie może, ро-

wiem tylko, że tu chodzi o życie"... Та про яке і чие "życie", пане куратор? Винних треба вказати і покарати, та здаєсь, в тім то тайна, пане куратор, що винних в гімназії нема. Бо хтож міг в гімназії провинитись 10 чи 14-літні діти? Чи був хто з гімназійних учеників арештований? — Ніхто! А коли не провинився ніхто з учеників, за щож відібрати їм змогу учитись? Чи може арештування цього чи того професора послужило за підставу до замкнення гімназії?

Арештували майже всіх інтелегентних Українців, чомуж із професорів не мали декого арештувати. Чейже суть гімназії становлять ученики а не професори, яких можна кожної хвили усунути а взяти других. Та шкода здається даліше розумувати, а з повисшого розумування ясно виходить отсе:

Не в гімназії знаходиться вина, що стала причиною замкнення долиньської гімназії, а треба її шукати поза гімназією, у злій волі деяких людей, які бажалиб бачити наш нарід сліпим рабом, добрим шаймом, погноєм своєї культури і тому пляново, не зважаючи на вселюдську етику і мораль стремлять до здушення всяких огнищ культурного життя серед нашого народу а першою жертвою їх роботи впала українська гімназія в Долині.

НОВИНКИ.

— Привіт для Української патріархальної Презентації у Вашингті. — До Високої Української Презентації у польському союмі і сенаті на руки Вп. голови Українського Клубу н. інж. Васильчука у Варшаві. — Дозвольте, щирі українські патріоти й вірні сини нашого народу сердечно привітати Вас на початках Вашої трудної і відповідальної роботи на користь українського народу! Ми, які волею судеб зараз опинилися поза межами нашого рідного ґрунту стежили за кожним кроком Вашої важкої роботи й радіємось найменшому Вашому успіхови. Побіда ж яка була винесена нашим народом завдяки Вашій енергійній праці на всіх фронтах наших земель Волині, Холмщини, Поділля і Підляшша приносить нам ще один з доказів повної зрілості нашої нації й повної підготованости її до власного державного життя. Віримо, що у всій своїй роботі Ви будете керуватися одною ідеєю.

— Щастя Вам поля! — Голова Бюро Селянських Депутатів Всеукраїнського Трудового Конгресу й Голова Бюро Української Селянської Соціалістичної Партії: Проф. Універс. Шимонювич, За секрет. Бюро С. С. П.: Деркач.

— Редактор Федь Федорце, якого арештовано 20. жовтня тяжко хворого, після шістьтижневого перебування в тюрмі опустив дня 30. грудня в'язничні мурі. Однак лихий стан його здоров'я не дозволяє йому ще обняти проводу в Редакції.

— Жночий Вістник" з незалежних під Редакції причини появиться тільки в перших днях слідуочого тижня.

— Наглий суд в Бережанах В Бережанах засудив наглий суд на кату смерті Василя Бодрика 26 літнього селянина з Явча, за узброєний запад на двір в Рогатинщині. Обвинувачував прокуратор Шольц, Боронив д р Західний. Засудженого розстріляно 30. XI, о год 1 по полудні.

— "Хлібороби" при роботі. В таборі для інтернованих в Шиньорні, єштається хорунжий б. армії УНР. Днуфрій Цільник із села Трудовачов, Золочів. Він агітує серед інтернованих, на користь Польщі, винає теперішню владу у Сх. Галичній й намовляє інтернованих всту-

пати до партії "хліборобів" за що обіщое звільнити їх з таборів. Кождий звільнений мав би служити хліборобським агітатором у Сх. Галичині. Цей апостол "хліборобів" в таборі не має успіху. Хто знає що більше про його роботу, просимо донести до нашої редакції.

— М.зичний вечір в честь М. Лисенка в Станиславові в десяту річницю смерті М. Лисенка уладив Висший Музичний Інститут в неділю 26. падолиста. На програму вечера зложилися: відчит про життя і творчість Лисенка (директор Інститута Ос. Залеський), деклямація Богдан Лепкий: Привіт М. Лисенкови (уч. Левицька) та продукції музичних творів Мик. Лисенка, а саме дві точки виконані силами Інститута а дві учительками. Уч. Поврозник відспівала дві пісні (Утоптала стежку і Місяцю князю), а уч. Лепкий відіграв скрипкове сольо (Хвиля розпуки) при фортепьяновім супроводі своєї сестри. Проф. Заморова відспівала чотири народні пісні, а проф. Мішкевичівна відіграла фортепьянову рапсодію. Усі точки програми були виконані бездоганно, особливо виконання народних пісень і форт. рапсодії були нагороджені бурєю оплесків так, що виконавці мусіли їх частинно повторити Вечір цей був не тільки вшануванням пам'яті великого мистця, але також доказом солідної праці Музичного Інститута, який в другім році своєї існування підготував вже значне число талановитих учеників.

— Тов. "Український Театр" під пр. Орла-Степня-а з Коломиї. Від двох неділей в Коломиї дає вистави театральна дружина п. Орла-Степняка, вложена з бувших інтернованих Наддніпрянців. Для всіх тих, що думали побачити в трупі п. Степняка звичайний гурток ділетантів, милою несподіванкою було перекопатись, що мається тут до діла зі справжніми артистами. Коли додати ще надзвичайну бадьорість і віру в розпочате діло, то одержимо повну характеристику трупи, яка не дає, уявля за серце всіх прихильців Мельпомени. На перший плян вибивається сам п. Орла-Степняк, знає ранище арт. п.ні Борисоглібська, п.ні Раїч, п.ні Кривіцька, п. Сіатовський і ин. Крім побутового репертуару як "Безталанна", "Борці за мрію" і ин. виставлено також песу Винниченка "Панна Мара", яка, мимо браку відповідних декорацій і незначних дефектів в другорядних ролях, видала дуже гарно. Дуже вдало відіграно також сатиру-фарс В. Самійленка "У Гайхан бей". Трупа розіоряджає власною струнною оркестрою з мандолін і бала-лайок під пров. п. Бови.

— Відчит. Дня 2. грудня ц. р. о год. 6. вечером в салі "Української Бесіди" з рамени т-ва "Учительська Громада" відбудеться відчит д-ра О. Макарушки п. з. "Про середнє виховання й образування дівчат".

— "Kresowy Karmelita". В Ключинцях пов. Гусятин є лат. парох з чину Кармелітів кс. Холева, який поставив собі за мету перетягання Українців на лат. обряд. Хрестить українські діти в лат. обряді та дає шлюби українським новоженцям без відома українського пароха. Жінки лат. обр., що приносили йому харчі (бо він тільки з цього живе) намовляв перетягати своїх чоловіків на "польське". Цей то Кармеліта аж пінився, коли підчас перших виборів майже дві третини латинників відтягнулися від виборів — тому цілий час перед другими, бігав з буком по селі поміж "swoje święczki" та просив і грозив, щоб всі голосували на вісімку — а в неділю 12/XI. ц. м. в костелі говорив "zebyś jedną z drugą dwa lata do kościoła nie chodzła to nie taki wielki grzech, jak nie pójdziesz do głosowania i nie oddasz swego głosu na numer osmy". Тій передвиборчій горячці треба завдячити, що в неділю 12. ц. м. жандарми розігнали селян з читальні, в якій міститься кооператива говорячи, що в неділю має бути sklep замкнений.

ТЕЛЕГРАМИ.

Дальші арештування в Греції.

Атени. (ПАТ.) Польрад. Арештовано б. шефа ген. шт. ген. Душманіса і б. шефа шт. опер. армії в М. Азії Валетаса. Видано також приказ арештувати б. нач. вожда армії в М. Азії ген. Папуляса. Слідство в розправі проти кн. Андрія, котрий був командантом корпусу підчас воєнних операцій над Сакарією, покінчено. Розправа пічнется слід. тижня.

Стріча Паянаке з Б. Лоуом.

Ліфилд. (ПАТ.) Стріча прем'єрів у Лондоні відбудеться 9. і 10. ц. м. Поанкаре звідомив уже, що прибуде до Лондона з кінцем ц. тижня. Б. Лоу вислав також телеграму до Мусоліні і Тені з запрошенням на конференцію.

Причина візду а глійск. мн. з Атен.

Лондон. (ПАТ.) Польрад. Відповідаючи на запит в Палаті Громад заявив Б. Лоу, що англійський повновласний міністр виїхав з Атен тому, що згідно з гром. думкою карати смертю б. міністрів за неуспіх їх політики суперечне з практикою культурних правительств.

Грізне положення в Греції.

Рим. (ПАТ.) "Дж. д' Іт." звідомляє з Атен, що положення в Греції що раз більше замотане. Є чутки про кабінетну кризу, а навіть про можливу нагальну розв'язку кризи. Цей сам часопис звідомляє, що на грецьких водах появилася англійська фльота.

Інтервенція папи.

Рим. (ПАТ.) "Дж. д' Іт.": Папа згодився інтервенювати у грецького правительства, щоби не допустити до нових жорстокостей. Папський нунцій у Берні інтервенюватиме в цій справі у Венізелюса.

Препозиції Л'орда Джорджна погрожу-вали новою війною.

Лондон. (ПАТ.) "Дейли Мейл": Ген. Тависгед заявив на банкеті в Олдвич клубі, що Л. Джордж звернувся свого часу до Югославії з пропозиціями окупувати Царгород, Колиб Сеґби з однією були на це прийшлиби на цілому Сході до нової війни.

хоч в неділю ніколи в sklepі не продається.

— Замішництво подолежіють. Польське міністерство шляхів виготовило проект підвишки білетів залізничної їзди на 50 проц. з днем 1. січня 1923.

— Чи це правда? До нас доходят сумні вісти, що улюбленці нашої публіки, артисти вп. Олена Голіцинська і Крушельницький покидають театр і після останнього їх виступу в Стрию дня 2. XII. ц. р. уже не гратимуть на львівській сцені. Кажуть, що п.ні Голіцинська уступає з нашої сцени в звязку з своїми дальшими студіями в драматичній школі. Але є теж розмови, що справжньою причиною уступлення обоих названих артистів є їх незорозуміння з Дирекцією. Як що ті сумні вісти відповідають дійности, то наш театр позбудеться найкращих своїх сил і обнизить у великій мірі свою вартість. Думаємо, що в інтересі самого театру належало б не допускати до втечі таких артистів з львівської сцени.

— Комуністичний поєм Домбровського басейну Рибакці зрезигнував із свогого мандату на користь Ланцухого.

— Розправа проти Юлії Едерівної. Дня 29. XI. у львівському суді відбулася розправа проти Юлії Едерівної, почтової уряднички обвинуваченої в злочині фальшування поштових гереказів і в крадіжці державних грошей. На розправі стверджено, що Едерівна справді фальшувала підписи на переказах і тим способом присвоїла собі кілька мільонів. Едерівна допустилася також крадіжки в домі Миколи Голубя, у якого забрала столове срібло та інші річі. Едерівна призналася до вини, обороняючися тим, що до крадіжки примушував її наречений Курдик. Засуд западе сьогодні.

— Пригада! В неділю, 3. грудня о 11 год. пер. пол. в канцелярії друкарні Наук т-ва ім. Шевченка відбудуться Загальні Збори Української Видавничої Спільки. На деннім порядку зміна статута в цілі переміни Товариства на Кооперативу, задля сього проситься всіх П. Т. Членів і Прихильників Товариства прибути на згадані Збори.

— Потішаючі прозяви. Що ціла наша суспільність тронута послідними переживаннями до глибини душ, свідчить факт, що навіть мала дівтора (від 7—9 літ) виявляє зацікавлення послідними подіями і то в формі, яка може викликувати в нас найбільшу радість. Ось цими днями зголосився в нашій адміністрації ученик Ліщянський і передав для Комітету допомоги в'язням 9000 мп. як самочинну, без нічий спонуки збірку між учениками 4 і 2 класи хлопчачої школи вправ. На

що квоту зложили: Ю. Ліщянський 1000, Стояловський 500, Ю. Медвідь 1000, Чайка Степан 1400, Стефанівський 500, Галибей 500, Перещейський 500, Починок 500, Твердохліб 500, Антонів 200, Фтьо 100, Грицунак 100, Булик 100, Телюк 50, Дудич Іван 100, Булик В. 30, Кохан 100, Щурат 100, Качмарський 300, Ліщянський В. 300, Гординський 100, Антонів 20.

— Загальні Збори "Товариства Українських Жінок" в Стрию відбуються в четвер 7. грудня 1922 р. в комнатах "касіна" в Народнім Домі. Порядок денний: 1) Відчитання протоколу останніх Загальних Зборів. 2) Звіт уступаючого Виділу і Контрольної Комісії. 3) Вибір нового Виділу. 4) Веселення і запити. — За Вісти: Ольга Шматкова — секретар, Марія Весоловська — голова.

— Вп. Передачтання в Чехословацькій просимо отсим складати передплату на наш часопис в Банку Чеських Лепонів в Празі на конто Видавничої Спільки "Діло" у Львові, а нас повідомити листівкою. — Адміністрація.

— Звертається увагу нашої суспільности, щоби сирі шкіри з кун, тхорів, видр, лисів, котів і т. п. продавати лише нашій українській фірмі: Петро Карпик, Львів вул. Куркова 4, 11а. 945 25—30

В неділю, 3. грудня ц. р. відспіває в Успенській (Волоській) церкві мішаний хор, зложений з кращих артистичних сил Концерт Службу Божу М. Вербицького. Початок о 10 год. рано. Добровільні датки на окрасу церкви приймаються з подякою.

Девіза! Великий оборот — малий зиск!

НАЙЛІПШЕ
НАЙДЕШЕШЕ
ОБУТТЯ
ЛИШЕ 20 АКАДЕМІЧНА 20

Казки для дітей.

Львівська філія українського краевого тов. охорони дітей і опіки над молодіжю уладжує в неділю 3. XII. 1922. і в понеділок 4. XII. 1922. у великій салі тов-а ім. Лисенка **КАЗКИ ДЛЯ ДІТЕЧОК**. Початок о год. 10³⁰ перед полуднем. — Казки розкажуть артистки українського театру Вп. п. Голіцинська і Рубачкіна. Казки призначені для дітей у віці 6 до 12 літ. — Проситься оо. Катехитів з польських шкіл заохотити діти до участі. — Сирітські опікунки районів I. до XX. зволють привести біди діти в неділю 3. XII. а з районів XXI. до XL. в понеділок. — Вступ за добровоільними жертвами. Сироти і біди на припоручення П. Т. Учительства і сирітських опікунок даром.

1131 1—2 УПРАВА ТОВАРИСТВА.

ЛІТЕРАТУРНИЙ ВІСТНИК.

Одна з болючих прогалин нашої культури.

Слабкість культурних інтересів у нашої інтелігенції в Галичині може дійсно давати понуку до неспокою за будучину галицького відлому українського народу. Не потребує підкреслювати, що в своїх міркуваннях беру під увагу загал української інтелігенції в Галичці, а не поодинокі гурти, що творять менше чи більше симпатичний виімок із прикрого правила.

Завжди бували народи, що тратили свою політичну незалежність, але інтензивна праця над розвитком власної культури допомогла їм перенести найтяжчі переслідування всяких фараонів і добитися державної волі. За те горе нації, що втратила політичну волю й не є в силі жити власним культурним життям; затрачуючи своє культурне обличчя, вона швидче чи пізніше втопить в якомусь болоті чи морі.

Тяжко знайти інтелігенцію народу, рівного що до числа галицькому відлому українського народу, котра б менше читала й виявляла менше зацікавлення книжкою, як це спостерігаємо в Наддністрянщині. Легко й пояснити цю байду-жисть до книжки, очевидно не в цілості, тільки до деякого ступня. Зложилось на це багато складних причин: економічна нужда, таке, а не інше домове та шкільне виховання, неосвіченість нашого жіноцтва до недавня й слабе поширення жіночої освіти й тепер і т. д. Немало причинялася до цього й дотеперішня українська видавничка продукція: часто мало солідного й серйозного характеру, не лишала вона нічого ні для серця, ні для розуму людини й тільки відбирала у неї охоту купувати й читати нову книгу.

Справа виявиться цілком у сумному стані, коли пригадати, як мало знає наша інтелігенція чужі мови. Досі бодай німецька мова тішалася виімковою увагою української інтелігенції Галичини. Сяке таке її знання виносили абсолювенти середніх шкіл, опановували її абсолювенти німецьких університетів. Теперішній плян навчання в середніх школах уводить німецьку мову шойно від другої класи й без сумніву в значній мірі зробить недоступним німецький книжний ринок для теперішніх абсолювентів середніх шкіл. Таким робом західно-європейська книжка стане для тутешньої інтелігенції недоступна а своєї дасть біг. Вихід один. Український інтелігент візьме у руки чольську або московську книжку.

Інтелігенція кожного народу консумує найбільше повістей. Зокрема для молоді й жіноцтва творить повість незамінну лектуру. І ширшу читаючу публику ніж дотеперішня створить у нас тільки добра повість, заки появиться у нас добра оригінальна повість у бажному числі, може цю роллю сповнити західно-європейська та світова повість у зразковому українському перекладі.

Перед вибухом всесвітньої війни дала нашої публіці кількадесят новістей „Бібліотека найзнаменитіших повістей Діла“. Переклади по більшій частині були далекі від зразкових, бо й не мали ми тоді ще людей, приговораних належно до перекладання повістей з англійської, французької, італійської чи якої мови.

Від перекладача треба вимагати основного знання тієї мови, з котрої він щось перекладає, і ще основнішого знання своєї рідної мови, на яку перекладає чуже писання. До цього треба сказати, що в правила тільки белетрист повинен братися за переклад белетри-

стичного твору, поет за перекладування поезій і т. д.

Сьогодні вже маємо низку людей, що здатні присвоїти нашої літературі й культурі найкращі плоди світової літератури; в крайній потребі можна ще виправити українську мову зробленого перекладу. На жаль не маємо ні одного видавництва, що поставило собі метою видавання архитворів світової літератури, в першій мірі повістевой, в зразкових українських перекладах. І коли знайпласяб у нас багата людина, що вложилаб свої гроші в таке підприємство, не тільки малаб певну льокацію свого капіталу, але й зробилаб своє ім'я на віки заслуженим у нашої культури. Очевидно не треба сподіватися зиску в короткому часі, а розложити будову діла на довший протяг часу.

Прдектване видавництво повинноб видавати тільки архитвори світової літератури й тільки в зразкових перекладах. Виключити требаб польську й московську літературу, яку український інтелігент може читати в оригіналі. В першій мірі требаб випустити найкращі повісті, що своєю цікавістю здобувалиб собі українського читача.

Михайло Возняк.

Марсель Пруст.

18 го м. м. помер у Парижі визначний сучасний письменник Марсель Пруст у 51 році життя. Його імення стало відомим ширшому загалові шойно з початку війни. Це був аристократ, який провів ціле життя в тісним колі салонного товариства, не займаючи ніякого суспільного становища. Як письменник він належав до тих тихих париських слав, які зростають у відокремлених літературних гуртках, чекаючи на загальну славу часто аж до смерті — даремно. Марсель Пруст став однією днини відомим усім завдяки нагороді призначеній йому т. зв. „Академією Гонкурів“ за його товстезний роман п. з. „У тіні заквітчаних дівчат“. Цей роман був другим томом цілої серії заповіджених романів під одним спільним заголовком: „У пошуканні втраченого часу“.

Пруст мав памір піти слідами Золі та Бальзака і дати новий цикл „Rougon-Macquart“ ів або „Людської Комедії“. Перший том цього циклу під дивоглядним заголовком „З боку Свана“ (прізвище) мав усі хиби не-французьких романів, хиби на які французька критика кожний раз звертає увагу, коли хоче розяснити факт: чому нпр. Достоевський та Толстой або Дікенс та Meredith не можуть мати популярності у Франції. Ці хиби є суперечні з цілою літературною традицією Франції: хиби композиційні повісті перевантажені надто довгими епізодами та незвичайно важкі, предовгі, закарлючені речення. Ціла повість Пруста є незвичайно подрібною аналізою буденного кімнатного життя, в якому ніщо не діється, себто в якому найзвичайніші дрібниці та функції животіння зростають до величини переважливих подій. Опис молодечих літ героя, проведених у малому нормандському містечку, є таким дбайливим та основним малюнком, що читач знайомиться не лише з кожною вулицею та домом, але навіть своєрідними ознаками кірсла. Уявіть собі повість в якій описано одного обіду присвяченого 100 величезних, битих сторінок!

Письменник мусів визначуватись виімковим талантом, шоби при всіх непривабливих прикрасах свого твору міг мати успіх у Франції, де ясність, звязкість і жах перед нудотою є критичною аксіомою наукової літератури. Шоби отобути цей успіх він повгав на це ціле

життя завзятушою праці. Він зробив те, що мусить зробити нині кожний письменник у Франції, коли хоче виринути між першими літературними прізвищами — хоча би на найкоротший час: — сотворив власний стиль, а тим самим: новий світ психологічного зацікавлення.

Важко нині передбачити чи Пруст своїми кількома величезними томами психологічних студій залишиться одним з тих кількох письменників, про яких критика згадуватиме при іменях Бальзака, Стендала або Фльобера. Можливо, що і Франція переживе літературну реакцію, яка прокине смак для психологічної аналізи, що нагадує льондонську та петроградську мряку. Більш імовірним є те, що Пруст придбає собі швидше читачів на чужині, яка в літературі прикладає принципи моди із снобізму та із незрозуміння головних напрямків у чужих літературах. Адже популярність, якою користується нині в словянських країнах Ромен Ролан та Барбіс не відповідає в ніякій мірі їх величині у Франції. Пруст належить до письменників протилежної категорії, коли діло йде про літературний напрямок. Лише його намір складання епопеї у формі повісти нагадує Р. Ролана. Треба мати чимало терпцю, шоби прочитати „Жан Крістофа“ і може ще більше для повісти Пруста. А проте: як є ще нині читачі, які можуть із захопленням, проковтнути кільканайцять томів трилогії Діма, як є інші, що вибачають письменникові всі хиби з симпатією для доказуваної ним ідеї, так само найдуться справжні знавці майстерного шйтава Пруста.

Михайло Рудницький.

Рецензії.

З пригаду історії літератури Возняк.

Михайло Возняк: ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ. Том II. Віки XVI—XVIII. Перша частина. (346 ілюстраціями). У Львові, 1921. Накладом Т-ва „Просвіта“. Ст. 416.

Цява річ, „Історія української літератури“ не найшла досі свого рецензента, котрий з наукового й методичного боку підійшов би до названого твору. Правда, що такий твір, як Історія літератури Возняка потребує чимало часу на те, шоби її належно осудити. І се почати оправдує факт мовчанки про таку важну появу. Крім сього фзхова рецензія потребує фахового наукового часопису, Одинокий такий часопис це „Записки Наук. Т-ва ім. Шевченка“. Але й під цим оглядом народне лихоліття обмежило до невеликих розмірів видавничу діяльність Наук. Т-ва з великою шкодою для української культури.

Політичний шоденник, котрий з повним пожертвуванням обслуговує всі потреби народу, не є місцем для науково-фахової оцінки. Але він з обовязку подає загалові читаючої публіки те, що для неї уявляє культурний інтерес, а такий представляє „Історія літератури“ Возняка. І тільки з того боку підходячи беруся сказати кілька слів про твір, далекосягле значіння якого стоїть поза всяким символом. Сей вступ — тільки pro domo mea, шоби оправдати себе в недостатчі річевих, літературно-наукових уваг в моїй оцінці.

Фактом є, що наш загал має деякі відомости про перші часи існування української держави, має повне знання козацької доби і невеличкий, повний прогалин погляд на найновіші часи. І коли під цим оглядом сьогодні представляється справа дещо краще, одиноким заслугою в сьому проф. М. Грушевського і його „Історії України“. Далеко гірше стоїть справа з літературним і культурним життям українського народу. Ша до недавня загал у-

країнської інтелігенції дивився на часи від татарського нападу і унадику української державности аж до виступу Котляревського як на якусь прірву, на березі якої з одного боку стояло „Слово о полку Ігора“, яко виразник культурної життєздатности народу, з другого виростав Котляревський яко deus ex machina. Навіть школа не мала змоги звести успішну боротьбу із таким поглядом на справу. Не маючи відповідних підручників, при повній недостатчі джерельних видань приходилося учителям тільки говорити, а ученикові вірити на слова. Що з боку педагогічно-дидактичного така наука не мала великої вартости, про це нема двох думок. У наслідку сього бракувала нам — як каже Франко — „...та жива струя, що вяже в серці день нинішній з вчорашнім і грядущим“.

На щастя, відносини під цим оглядом змінюються на нашу користь. Довголітня праця українських учених нагромадила чимало матеріалу, котрий тільки зібрали, аби дати образ бючого життя і воскресили перед нашими очима буйне, ріжноманітне життя народу, життя, якого ми досі не добачали, а яке вяже тісними звязками минуле з теперішнім.

Вже Грушевського „Культурно-національний рух в XVI і XVII вв.“, перше видання якого появилося в 1912 р. — розвертав перед нами таку живу картину, що на її вид надія вступала у зболілу душу народу, шматовану невпевністю про завтра, позбавлену свідомости своєї звязку з героїчними часами минувшини. „Хрестоматія староукраїнського письменства“ укладу М. Возняка, яка появиться в найблизших днях, дасть нам джерела дійсного життя, з яких кожде слово, кожда стрічка промовлятиме до нас мовою живих людей, занятих важкою невпевністю про будуче, котре для нас є теперішнім.

Наче синтезою дотеперішньої монографічної праці на полі нашої літератури являється перша, повна (так можна назвати з огляду на стан дотеперішних студій над українською літературою) історія української літератури М. Возняка. Само про се порівняння з такоюж історією літератури Огоновського показує, що вже настала країна пора, шоби хтось узявся за опрацювання великого матеріалу, розкиненого дрібними пайками, недоступного для загалу.

„Історія літератури“ Возняка не є сухою компіляцією, або науковою бібліографією літературних творів. Автор старався видобути все, що відбиває правдиве — дійсне життя наших предків. І на тому тлі виростають великі постаті великих людей, а серед них найбільший Іван Вишневський, котрого так близьким для нас зробив Іван Франко. І під цим оглядом автор не обмежується тільки до своїх помічень, але переплітає їх багатими уривками з їхніх творів, кидуючи таким чином ярке світло на прояви любови вітчизни, на дані нашої культури, на змагання в напрямку культурно-освітньої праці, на велике покритвення українського народу і на перших великих оборонців українського культурного життя — запорозьких козаків. Можна би тут навести цілу низку місць з твору Возняка, аби показати правду наших виводів. Тільки недостатча місця не дозволяє нам сього зробити.

Автор поставлений перед великим питанням, яке виникло з релігійного приводу, умів і потрапив розложити рівномірно світла й тіні і дати, на скільки це можливо, об'єктивний і справедливий осуд, як справи так і поодиноких діячів на

полі релігійно-політичного і національного життя.

Вкінці прийде мені ще раз зазначити те саме, що вже зазначив у мойому відзиві про перший том. Багатство вірних репродукцій друків, рукописів, фотографії поодиноких діячів починається до оживлення твору і до поглядівості відносно прояв сучасного мистецтва. Синхроністичний перегляд релігійної полеміки вводить порядок, часове наступство у різноманітність літературних появ сього роду. Важливіша література предмету і показчик змісту (стор. 377—412) підносить наукове значіння історії літератури Возняка.

Належало би ще звернути увагу на слабі боки твору. Такими уважно: недодержання часового наступства, і недостачу освітлення сучасного життя Європи. Задоволити першому вимогови дуже тяжко, коли хто знає, як багато різномірне життя сього часу, у якому вирі різномірних і протилежних інтересів знаходяться українські землі в сій добі. І тут синхроністичний перегляд, доданий автором прикінці книжки віддасть велику услугу кожному читачеві історії літератури. Задоволення другої недостачі мусіло би збільшити обсяг книжки до таких розмірів, які потягнули би за собою ще більші кошти, питання яких не є байдуже як з огляду на видавця так і покупців книжки.

Та як би ми не дивилися на історію літератури М. Возняка, вона задовольє вповні культурний вимог, яких ми засували у вступній частині нашої оцінки. Історія літератури Возняка се наша метрика, свідство нашого життя, ствердження наших прав до славної, багатой, героїчної і мученичої нашої традиції. Це документ для цілої нації, який стверджує її тожсамість на протязі довгих віків, безпереривність боротьби за право до самостійного життя. Як такий мусить прийняти історію літератури цілий народ і мусить дати вислів, що він розуміє велике значіння твору. Наступить воно з моментом, коли видавець історії літератури Т-во „Просвіта“ потрапить при допомозі ватагу шляхом розпродажі книжки приступити як найшвидше до друку другої частини сього тому. Коли де досі не сталося, ясна річ, що вина лежить десь по якомусь боці. Висказаний прикінці деідеат ставить недвозначно це питання перед українським громадянством.

М. Галуциньский.

Лен Бенуа (Benoit) і його „Шлях великанів“ („La chaussée des géants“.)

Пер Бенуа належить сьогодні до найбільше читаних письменників у Франції. Між його творами здобув роман „L'Atlantide“ великий розголос задля процесу за плягіат. Досить сказати, що досі розійшлося його 159 тисяч примірників. Недавно появилася новий роман названого письменника, а саме „Шлях великанів“ (La chaussée des géants), котрий на протязі кількох місяців поживився у 52 000 примірників. Належить він до категорії т. зв. авантюристичних романів, що зросли на тлі великої війни.

Авантюристичний роман, який подягає на переміні назв дієвих осіб. Багато неумотивваного.

предметом роману ірландське повстання. Великої симпатії автора до ірландського питання не видно, все таки дає себе вахолити змаганнями до свободи і в такій хвилині є симпатичний.

Коли Француз заявляє, що „Ірландія одержить признання своїх прав геройськими вчинками в англійській армії, а не бунтом і опором“, тоді п. Теренс виступає в обороні тих, які вбивали державних англійських діячів. З ірландського погляду „не жовнір, але скритовбийник мав рацію. Не моя в цьому вина.

але Англії, що вбивство dokonane на однім із міністрів швидше доводить до корисних укладів, як безглузда служба в їхньому війську на подобу платних індійських наемників“. „Думав я — каже далі Теренс — про них наших провідників в англійським парламенті, котрі офірують так легко нашу кров за обітницю, з яких ні одна не діждеться здійснення“. „Наших ворогів підносять до найвишого достоїнства“. „І тому я вернувся до Ірландії і розпочав одинокую й правдиву боротьбу, котрої не повинні ми ніколи переривати“. „В Франції кажуть, що ірландське питання належить до внутрішньої політики Англії і тому чужа інтервенція неможлива. Це брехня, безумовно брехня!“

А сам автор Бенуа устами Жерарда говорить так:

„І Шлях Великанів побачить перемогу Файна Мек Коула і утечу наїздників.“

„Файн Мек Коул, великан, перший граф країни Антрім, країни печер, визваний до боротьби своїм англійським суперником, великаном Балендонером...“

„І розпочалася доба воєн між потомками цих великанів. І яких воєн! Рід Файн Мек Коула, нападений пекольною нахабністю на протязі довгих віків, здавалося, засуджений на загибель. Чи ж даром поплила кров мучеників у святий день Великондя? Балендонер голосить про свою перемогу, але рівночасно подає галузку мира. У моменті, коли це робить, признається до поразки. Сини Файн Мек Коула! Чи справді подасьте йому вашу руку, по котру простягав з такою енергією? Чи поможете йому ви самі, аби полишився на вашій землі?“

„Ірландці! Починається нова боротьба, в котрій не вистарчить ні відвага, ні пролита кров, аби принести перемогу. Ви, котрі з усміхом на устах йшли на армати й вмирили на шибеницях — не вірте підступному наїздникови. Він простягає до згоди ту саму руку, котра вас мордувала. Не замogli вас ні сила ні карабіни, не повинні довершити сього брехливі і двозначні проекти селлементу. Ірландці, пригадайте собі ці обурюючі трактати, де „диктувала сила“, — „платила продажність“, — „підписувала трусливість“. Рушниці виміряні у вас, одинокі шляхотна зброя вашого ворога. Тисячу разів кращий Стронгброу ніж Миколай Брекспір. Кромвел — перекупник ніж Кромвел — апостол. Корнвеліс ніж Кестлрїг. Грша в укладах укрита підступна засідка, стократ гірша ніж отверта війна.“

„Так „Шлях Великанів“ побачить поразку наїздників, але під умовою, що базальтові стовпи, котрі присіпили свого часу прихід Балендонера, великана війни, радше западуться у море, ніж служитимуть мостом для Балендонера, фалшивого апостола Згоди.“

„Сьогодні не диктує вже умов запитий сядлат хрипучим голосом; заступив його купець з солодкими словами на устах... Але що анаходиться на терезах ваги, котрою шахрає його товста рука? Ніщо: сім століть переслідувань і безправств, кров мучеників... побачите, невинні, як корисно він їх згрошевить.“

М. Г.

Бібліографія.

І. Книжки.

Михайло Возняк. СТАРЕ УКРАЇНСЬКЕ ПИСЬМЕНСТВО. Вибір текстів з історично-літературним оглядом, поясненнями та слівничком. (368-ма ілюстраціями). Наклад Українського Педагогічного Товариства. Львів, 1922. Ст. 5, 2, вел. 8^о. Склад в Накладні Українського Педагогічного Товариства, Львів, Руська, 3. Зміст: Давня доба (Віки

XI - XV). І. Давнє церковно-славянське письменство. II. Перекладне письменство на Україні. III. Поучення та проповідь IV. Житіє й легенда. V. Початки наукового письменства. VI. Літописи. VII. Посланс. VIII. Дружинний епос. IX. Вікова перерва в розвитку нашого письменства. Середня доба. (Віки XVI—XVIII). X. Перше українське національне відродження. XI. Письменство доби першого відродження. XII. Представники київської Академії в письменстві. XIII. Шкільна драма й початки комедії. XIV. Письменство історично-національної традиції. XV. Мандрівці по світу та слід їх мандрівок у письменстві. XVI. Поезія мандрівних студентів і дяків та її розвиток. XVII. На передодні нової доби. Історичні й мітологічні імена та географічні назви. Слівничок.

Микола Голубець. АРХИПЕНКО. Видавн. „Українське мистецтво“. Львів, 1922, вел. 8^о. Стор. 46.

ЗА ЗОЛОТОВЕРХІЙ КИЇВ. Зміст: 1. чет. К. К.: Бсі на вулицях Києва 19 8. року. 2. Клим Поліщук: При Центральній Раді. — Вид.: Домашня бібліотека для старших і молоді „Червоної Каліни“ ч. 1. Львів, 1922, мала 8^о. Стор. 32.

Селма Лягерлоб: ЛЕГЕНДИ, том I. Переклав Андрій Садевич із вступом Юрія Рудницького; Бібліотека Меріяма 2. Львів, 1922, 16^о, стор. 76.

Дмитро Кузьмінський. ДІТОЧА ПРИСЯГА, в 60-ті роковини Тараса Шевченка. Вид.: „Добра книжка“. Львів 1922. 16^о, стор. 32.

УКРАЇНСЬКА ШКОЛА ГИНЕ! Вид. Рідної Школи. Львів, 1922, 16^о, стор. 32.

Видання „Українського Прапора“. (Wien VIII. Langegasse 5, Tür 6).

КРІВАВА КНИГА. Матеріали до польської інвазії на українські землі Східної Галичини 1918—1919, часть I. Ст. 100. Відень 1919. 240 К.

КРІВАВА КНИГА. Українська Галичина під окупацією Польщі в 1919—1920 рр. Часть II. Зладили: д-р М. Лозинський і проф. П. Карманський. Ст. 244. Відень 1921. р. Ціна: 800 К.

ЗА ДЕРЖАВНУ НЕЗАЛЕЖНІСТЬ ГАЛИЧИНИ. Чому українська Галичина не може прийти під Польщу. Зладив д-р М. Лозинський. Ст. 56. Відень 1921 р. Ціна 120 К.

НЕХАЙ ЖИВЕ НЕЗАЛЕЖНА ГАЛИЦЬКА ДЕРЖАВА. Збірка статей. Ст. 80. Відень 1922 р. Ціна 200 К.

С. Р.: ГАЛИЧИНА ТА СОВОРНА УКРАЇНА. Ст. 16. Відень 1922 р. Ціна 40 К.

С. Р.: ГАЛИЧИНА Й НОВІ ДЕРЖАВИ ЄВРОПИ. Ст. 32. Відень 1921 р. Ціна 100 К.

С. Р.: ЕКОНОМІЧНІ ОСНОВИ ГАЛИЦЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ. Ст. 30. Відень 1921. Ц. 100 К.

Олекса Бурнатович: УКРАЇНСЬКА ІДЕОЛОГІЯ РЕВОЛЮЦІЙНОЇ ДОБИ. Ст. 120. Відень 1922. Ц. 700 К.

Д-р Осип Назарук: РІК НА ВЕЛИКІЙ УКРАЇНІ. Спомини з української революції. Ст. 342. Відень 1920. Ціна на лїпшїм папері 800 К., на звич. 600 К.

Д-р Лука Мишуґа: ПОХІД УКРАЇНСЬКИХ ВІЙСЬК НА КИЇВ. Ст. 27. Відень 1920. Ц. 50 К.

Д-р Ілько Цюкан: ВІД ДЕНІ КІНА ДО БІЛЬШЕВИКІВ. Фрагменти споминів з Радянської України. Ст. 19. Відень 1921. Ц. 40 К.

Іван Ніличук: УКРАЇНСЬКА ВІЙСЬКОВА ОРГАНІЗАЦІЯ У ВІДНІ В ДНЯХ ПЕРЕВОРОТУ. Причинок до історії будови української держави в Галичині. Ст. 16. Відень 1922. Ціна 50 Кор.

Евген Зиблевич: ЗІ СПОМИНІВ СІЧОВИКА. Ст. 16. Відень 1921. Ціна 40 кор.

Микола Эшан: ВЕЛИКІ РОКОВИНИ. (I. XI.—I. XI. 1919). Реферат виголошений на святі 1. падодіста у Вінниці. Ст. 26. — Відень 1920. Ціна 60 кор.

ДОКУМЕНТИ УКРАЇНСЬКОГО МУЧЕНИЦТВА ПІД ПОЛЬЩЕЮ.

Бесіда українського священника перед судом польських наїздників у Галичині. Ст. 24. Відень 1921. Ціна 50 кор.

ПОЛЬСЬКА КОЛЬОНІЗАЦІЯ СХІДНОЇ ГАЛИЧИНИ. Ст. 14. Відень 1921. Ціна 40 кор.

УКРАЇНСЬКА ШКОЛА В ПОЛЬСЬКІМ ЯРМІ В СХІДНІЙ ГАЛИЧИНІ. Ст. 30. Відень 1921. Ціна 50 кор.

УКРАЇНСЬКА ДЕЛЕГАЦІЯ СХ. ГАЛИЧИНИ В РИЗІ. Ноти делегації до Мірової Конференції, постановова Найвищої Ради з 11. серпня 1919 в справі Сх. Галичини. Ст. 16. Відень 19 0. Ціна 40 кор.

ПЕРША СЕСІЯ ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ. Ст. 36. Відень 1921. Ціна 60 К.

Д-р Лука Мишуґа: ПІДКАРПАТСЬКА РУСЬ. Сучасний стан. Ст. 24. Відень 1921. Ціна 60 К.

Д-р Лука Мишуґа: КНЯЗЬ ЯРОСЛАВ ОСМОМІСЛ. Рецензійний начерк повісти Осипа Назарука. Ст. 16. Відень 1920. Ціна 30 К.

Д-р Остап Грицай: ВАСИЛЬ СТЕФАНИК. Спроби характеристики. Ст. 24. Відень 1921. Ціна 50 К.

Д-р Остап Грицай: ЩУРІ. Малюнок з суспільного підземелля. Ст. 16. Відень. 1922. Ц. 50 К.

Д-р О. Назарук: СТУДЕНТСТВО Й ПОЛІТИКА. Ст. 16. Відень, 1921. Ц. 50 К.

І. Кривецький і д-р О. Назарук: ЯК ПИСАТИ МЕМУАРИ. Пояснення і практичні вказівки. Ст. 34. Відень 1921. Ц. 60 К.

II. Журнали.

„НИВА“. Місячник посвячений церковним і суспільним справам. Львів 1922 ч. 10.

„СВІТ ДИТИНИ“. Ілюстрований часопис для дітей, ч. 23—24. Зміст: Українка я із роду, вірш М. У. Безгрішного, Чи це не ваша згуба, Сема казка, Малий Гаврилко, Не викай вірш Ів. Франка, Олень, Пригоди Богданчика Пустунчика вірш Ол. Бабія, Ой, нема то краше в світі вірш О. Вільшини, Олімпійські ігриша, Осинний вечір вірш Л. Верховинки. Про пласт в Англії, Загалки, Переписка, Листи.

Марійка Підгірянка: „В ЧУЖІМ ПІРЮ“ діточа песа на 3 дії, з танцями й співами. Львів 1923. Видавництво: „Світ Дитини“.

НА ЧУЖИНІ. Журнал присвячений емігрантським справам. Ч. I. Прага 1922. Наклад Гуртка молодих українських літератів. Зміст: Наша еміграція; Соціалісти й монархісти; Українські монархісти; Студентське життя; Хроніка; Річне; Обурені хуторяне; Лист з Тарнова; Засідання У. Г. К.; Група національної молоді; Літературна часть: Гр. Сібірний; Ідеаліст; Бельскаго; Білий кінь; Гачок; Три хлібороби; М. Співає Машина; Листи.

БАЗАР, місячник для справ промислу торгівлі і просвіти; видає Січовий базар Нью-Йорк. Рік II. ч. 1. падолист 1922, 4^о стор. 34.

DIE UKRAINE, Monatschrift für Ukrainisch-deutsche Volks-Wirtschafts- und Kulturpolitik, Organ der Deutsch-Ukrainischen Gesellschaft, 4. Jahrg. November 1922, Heft 5—12, 8° S. 62—80.

Inhalt: Konsul Wassyl Orentschuk: Europa und die Ukraine; dr. W. Kryluk: Der Ukrainische Aufstand in Ostgalizien; dr. Paul Kohrbach: Die Ukrainer in Amerika; Johann Herasymow tsch: Der Hunger in der Ukraine; dr. M. Porsch: Die Ukrainische Heimindustrie. Buchbesprechung. Die Verwendung von Verbrennungsmotoren in der Ukraine.

Спростування.

„ЖИВИ УКРАЇНО“. В 23. числі нашого часопису, в оповістці про Видавництво під поданням в горі заголовком подано помилково, що у Видавнищві приймає участь п. Пилипчук. В дійсности п. Пилипчук ніякого відношення до Видавництва не має а помилка вийшла з причини хибного прочитання імені п. Прокоповича.

ХТО ЗНАЄ

де перебуває Степан Скрупецький, четар У. Г. А. зі Станиславова, що враз з Галицькою армією перейшов Збруч, та послідну вістку про нього одержала рідня в 1920. р. Тоді мабуть був в до- розі до лічниці в Миколаєві. Товаришів і знайомих, що мають про нього які небуть вістки проситьсья

за винагородою

повідомити зажурену рідню на адресу: АНТІН СКРУПЬСЬКИЙ, BALTIMORE MEL. EASTERN AVE 2917 ac PALTER- SON PARK. — Закордонні часопісі проситьсья о передрук. 4—10

Бувші арештовані! Перегляньте числа „Діла“ і „Свободи“, чи ви були подані у списках арештованих. Напишіть негайно до Редакції „Свободи“, як довго ви були увязнені, за віщо, в яких умовах, коли були перший раз тереслухані, та в яких умовах перебули час у вязниці,

ЖЕРТВИ

Голодній Україні.

С. Люча пов. Коломия, 1100 Стефанко Андрій, по 1000 о. Білин Павел, Павзюк Олена, Николин Петро, Файбійчук Олена, Мельник Іван, Бойчук Марія, Тарасюк Микола, Ковалишин Іван, по 50 Федорак Марія, Лесишин Микола, Токарчук Василь, 400 Токарчук Юстина, 300 А. Мельник, по 200 Лесишин Іван, Ковалишин Настя, Мельник Марія, 150 Коломійчук Олена, 120 А. Степанко, по 100 Николин Василь, Степаненко Іван, Померюк Катерина, Кувич Микола, П. Федорак, Гудимьяк Наст., Лесишин Параска, Токарчук Параска, Рибчанська, Рибчанський, Ковалишин Василь, Коломійчук Марія, Книшук Параска, Кіцелюк Іван, Рибчанська Марія, Семен Яків, Ткачук Андрій, Бойчук Михайло, Степанко Анна, Коломійчук Олена, Богоносік, Николин, Синезук, Симчич, Книшук Микола, І. Степанко, Мельник А. і інші зложили менше як по сто; збірка при вкоплюванні хреста 2174, по 1000 Т. Слюсарчук, Степанко Л., 500 Коломійчук Ілько, по 200 Шариняк Марія, Ковальчук К., 140 Токарчук Дмитро, по 100 Василюк, Кіцелюк, Токарчук М., Семен Марія, Степанко; збірка під час Вечерні у місцевій церкві, 1000 Степанків Гриць, 500 Степанків Дмитро, по 300 Мельник Микола, Костюк Федір, 100 Степанків Петро; збірка на протягу тижня у місцевій церкві, 2000 Ковальчук Василь, 500 Стефанків Андрій, по 300 Бербенчук Параска, Урбанович Іван, по 100 Ковалишин Тихон, Книшук Анна; збірка у місцевій церкві, 1000 Бойчук Микола, 500 Федорак Настя, по 200 Степанко Олена, А. Никорович, по 100 Книшук Олена, Богдан Юра, Анна Рибчанська.

Гром. Новосілка пов. Рава руська, по 1000 Морозівна Текля, Дудок Юрко, 60 Пелагія Байбан, В збіжю: 7 кг. Музика Прокіп, 5 кг. Семко Гоневич, по 4 кг. Дашко Лозяк, Андрій Бас, Михайло Гоневич, по 3 кг. Авдрій Бакаляр, Гриць Ільчишин, Ксеня Лозяк, Павло Новосад, Іван Раїк, Клишко Андрейко, Е. Гоневич, Б. Гоневич, по 2 і пів кг. Федь Деребега, Матвій Музика, по 2 кг. Галька Нагірна, Анна Музика, Марія Нагірна, Вулька Білик, Марія Михалець, Іван Курило, Кость Літепло, Михайло Літепло, по півтора кг. Павло Літепло, Павло Нагірний, Петро Петрусь, Никон Дудок Федь Гарасимчук, Анна Вербова, Іван Дудок, по 1 кг. Петро Ільовський, Семко Лозяк, Демко Ільчишин, Юрко Коцюпер, Луць Гоневич, Іван Ляцкокий, Юстина Сидор, Андрій Курило, Василь Гоневич, Юстин Андрейко, пів кг. Юлько Ляцкокий, Василь Мартишовський, Іван Гоневич.

Присилайте жертви на будову пам'ятника ІВАНА ФРАНКА до Краєвого Союзу Кредитового Львів, Ринку 10., ч. вил. нн. 40.000.

ОПОВІСТЬ.

Народній театв Тов. „Ураїтська Бесіда“ у Львові, (Швйкевича 5). Неділя 3. грудня попод „БАРОН ЦИГАНІВ“ оперета на 3 дії Й. Штраса. Неділя год. 7. веч. „БІЙ МЕТЕЛИКІВ“ комедія на 4 дії Г. Зудермана. Понеділок 4 грудня год. 7. веч. „МІРЕЛЕ ЕФРОС“ побутова песа з жидівського життя на 5 одмін Я. Горд'н. Білети продає раніше „Народня Торговля“. В неділі від год. 10—12 і 2—7 в касі театру. XXV. 3—3

—0— Теофіл Барусевич, радник снрбу у Львові і Олдна Яримовичівна, дочка пароха в Кореличах, складають місто повідомлень і подяк за гратуляції з приводу їх вінчання 10.000 мп. на арештованих. 1140 1—1

Жертви для пол. в'язнів. Зложили в мп.: Читальні „Просвіта“ в Завалові котрі зложили слідуочі особи: Гейни Лінгель 2000, Ішко Гоосфельд 1000, купці в Завалові, Семко Дуркало 1000, кличе: Ану Калантай на суму, Володимиря Клубу, Клима Кифора, В. Дідора 1000, всі господарі Середнім, Микола Лаба 1000, О. Моравський 500, А. Шкіра 1000, Танаас Дроняк 1000, Дмитро Дідора 650, С. Вергун 1000, Анна Клуба 1000, кличе: Михайла Батика на ту суму, М. Чудакевич 500, і Михайло Чудакевич 1500 илече: Степана Бахаха і о. перока Д. Кошубу, всі Завалові. Всі подані закликують до жертв Заставче, Середне та Маркову.

Дрібні оголошення.

ХТО ПО 4. XI. п. р. брав убрання у фірмі „Полотно“ — звелить ласкаво таджже зголоситися у своїм власнім інтересі. 1133 2—3

НИМКА, інтелігентна, совісна, лагідної вдачі, шукає місця як Kinderfräulein. Зголошення писемні до Адміністрації часопісу під Kinderfräulein. 3—3

ЖЕНЩИНИ до праці в харчівні станиці або доходячих потребувє сейчас Харківна ул. Суїпського ч. 21. 1125 3—3

ЮРКО СКИБА і Микола Конвіцький з Творильного увавжують свої військові документи. 1130 1—1

Подяка.

Почуваю себе до милого обовязку зложити сердечну подяку Впов. на мец. д-рови Скибітському, д-рови Кобилецькому з Дрогобича, як рянож Впов. п. мец. Б. Чайківському з Птабужа, за їхні старання в справі мойого звільнення з дрогобичської тюрми, де мене запроторено за мниму протівборчу агітацію. Рянож дякую Впов. п. Герницькому за його заходи в справі достави обідів для мене з маючарні. З цієї нагоди складаю 5000 мп. на Рідну Школу.

Сторонна, дня 28. XI. 1922. 1143 1—1 Іван Марнів.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Адвокат і оборонець в криміних справах

Д-р Степан Баран

веде адвокатську канцелярію В ТЕРНОПІЛІ, вул. 3. МАЯ ч. 5. (готель Адлера, побіч Нар. Торговля). 67 51-2

Адвокат і оборонець від криміних справ

Д-р Михайло Західний

перебув в бережмській тюрмі голоділку, вийшов дня 20. XI. 1922 р. на волю і веде дал свою адвокатську канцелярію в БЕРЕЖАНАХ в Ринку, 1096 (проти долішної студи.) 5-10

АДВОКАТ 1068 5—5

Д-р Франц Свістель

отворив і веде адв. катську канцелярію в ПЕРЕМІШЛЯНАХ в домі Шапіри (проти магістрату).

СТО ТИСЯЧ

маючи польських нагородів виплачу за винайдення загиненого 27. листопада п. р. пса в околиці Перегінсько. Пес великий, уживаний до польовання на дики, краски білої в жовті лати, трохи кудлатий, хвіст більше кудлатий, уха звисаючі, груди широкі. кличетьсья „Бобик“. Адресувати: Баранський, Жулин пов. Стрий. 1145 1—1

ШТУЧНІ ЦЕРКОВНІ ЦВІТИ

1144 1—2 поручає на свята **СТЕФАНІЯ ПОГОРЕЦЬКА В СТРИУ.**

Цвіти тревалі з полотна. Букети до срічок середні гарні 6.000 мп. пара, великі 8.000 мп. пара. Букети поставні вазонові середні 16.000 мп. пара, великі 25.000 мп. пара і 35.000 мп. пара. Гірлянда на образі 8.000 мп. метер і гарна широка 10.000 мп. метер.

Надзвичайні Загальні Збори Кооперативи „Відродження“ в Шульганівці

відбудуться дня 22. грудня п. р. о год. 3. пополудні, а в разі браку відповідного числа членів о год. 4. по пол. того самого дня без огляду на число членів з отсим денним порядком:

1. Відкриття Зборів.
2. Відчитання протоколу з послідних Загальних Зборів.
3. Зміна статута.
4. Відчитання звіту з ревізії переведеної через ревізора Краєвого Союзу Ревізійного у Львові.
5. Вибір двох членів Надзірної Ради і двох заступників.
6. Внески і запити членів.

Шульганівка, 29. XI. 1922. 1142 1—1 НАДЗІРНА РАДА.

Надзвичайні ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ Т-ва „Селянська Спільна“

кооператива з обм. пор. в ЗАРІЧУ н. Делятина

відбудуться дня 17. грудня п. р. о год. 2. по полудні в домі п. Николи Ковалюка під ч. 754. зі слідуочим денним порядком:

1. Звіт з діяльності Спільки по день 17./XII. п. р.
2. Вибір справника.
3. Внески членів.

1147 ЗА УПРАВУ: 1—1

В. Іванюк М. Ващин

скарбник книговедць.

Хто вважається витягом цього оголошення з газети відстане при закупівлі товарів 5 проц. опусту.

1079 **І. ШАРКЕЛІЙ ШТАРК** 4—5

Львів, вул. Трибунальська 10. (готель під 3 коронами).

Дня 20. грудня 1922. о год. 2. по пол., евентуально о год. 3 по пол. в льокалі Народнього Дому в ЖОВКВІ відбудуться

Надзвичайні Загальні Збори Тов. „Навродний Дім“ в Жовкві.

На денним порязку відчитання протоколу послідних зборів і зміна цього статту.

Жовква, 1. грудня 1922. 1146 1—3 НАДЗІРНА РАДА.

КОПЕРНИК і МАРУСЕНЬКА

висвітлюють від четверга 30. листопада п. р. потрясаючу, сальоново-сензаційну драму в 5 ти великих діях п. з.:

„ПЕЧЕРА ЗОЛОТА“

Годуватьсья до нове ном фільма хі па, чиніма драм. артистка **МАРІЯ НУСЕЛЬ.**

ПРОСИМО ЗАМОВЛЯТИ
нові видання Української Мистецької Накладні „УМНА“. Листівки в красках: М. Лисенко, Т. Шевченко, І. Франко. Види Києва — по 23 мп, Портрет Т. Шевченка в красках 29x35 850 мп. Для головних відборців часмо 20% опусту. Заможляти просимо на адресу:
Buch- u. Kunst Verlag „UMNA“
Wien, VIII., Ledererg. 20.
890 4—?

Надзвичайні Загальні Збори Товариства

Господарсько-споживча Спілька „ЗБРУЧ“ кооператива з обм. пор. в Підволочисках відбудуться дня 14. грудня 1922. в льокалі Тов-а о год. 11. перед полуднем зі слідуочим порядком парад:

1. Відчитання протоколу з послідних Заг. Зборів.
2. Звіт Надзірної Ради і Управи.
3. Доповнення Надзірної Ради.
4. Затвердження нових членів Управи.
5. Одобрення діяльності Надз. Ради.
6. Напрям діяльності Кооперативи.
7. Внески і запити.

Коли в означеній годині не зберетьсья достаточне число членів, то збори відбудуться в тім самім дні і в тім самім льокалі о год. 2. по пол. без огляду на число присутних членів.

Підволочиска, 28. XI. 1922. 1139 1—1 НАДЗІРНА РАДА.

Надзвичайні ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Повітового Союзу господарсько-споживчих кооператив, кооператив з відповідальностю уділами в Станиславові, відбудуться в п'ятницю, дня 15. грудня 1922 о год. 11. перед полуднем в світлиці „Української Бесіди“ в Станиславові при вул. Голуховського ч. 20. А. з таким порядком парад:

1. Відкриття Зборів.
2. Відчитання протоколу.
- 3) Звіт Дирекції і Надзірної Ради Союзу з догосперішньої діяльності і плян на будуче.
- 4) Звіт Контрольної Комісії з внеском на уділення абсолюторії.
5. Вибір Надзірної Ради.
6. Внески і запити.

Колиб в означеній годині не явилрсья статутум вимагане число членів, то о год. 12. того самого дня відбудутьсья Збори з тим самим порядком парад без огляду на число присутних членів.

Станиславів, дня 28. листопада 1922. 1141 **ЗА НАДЗ. РАДУ:** о. Степан Яськевич Петро Нарабин голова за секр.

Обуву люксову і звичайну:
в найбільшому виборі з краєвих і заграничних фабрик для жінок, муштин і дітей по найдешевих цінах поручає
1079 **І. ШАРКЕЛІЙ ШТАРК** 4—5
Львів, вул. Трибунальська 10. (готель під 3 коронами).

ВЕЧІРНІ КУРСИ французької мови
Валентини Завадської.
Вписи приймається в Дівочій Виділовій Школі вул. Мухомового 12, і. п. щодня о 7. год. ввечером, крім позе- 118 ділків і четвергів. 2—2

КОПЕРНИК і МАРУСЕНЬКА
висвітлюють від четверга 30. листопада п. р. потрясаючу, сальоново-сензаційну драму в 5 ти великих діях п. з.:

„ПЕЧЕРА ЗОЛОТА“

Годуватьсья до нове ном фільма хі па, чиніма драм. артистка **МАРІЯ НУСЕЛЬ.**